

«βιώνουμε την Κοίμησή Της ως βεβαιότητα της συνεχόμενης αγαπητικής παρουσίας Της στη ζωή μας» (Μητροπολίτης Δημητριάδος & Αλμυρού Ιγνάτιος)

[/ Πεμπτούσία](#)

Αγαπητοί μου πατέρες και αδελφοί, παιδιά μου εν Κυρίω αγαπημένα.

«Τη ενδόξω Κοιμήσει Σου ουρανοί επαγάλλονται». Οι στρατιές των αγγέλων πανηγυρίζουν, όλη η κτίση ευφραίνεται. Μία έκρηξη χαράς απ' άκρου εις άκρον της γης, μία εορτή δοξολογική, προαναγγέλλουν οι γιορτινοί ύμνοι. Ένα απρόσμενα ευχάριστο ξάφνιασμα επιφυλάσσεται για τις φτωχές μας καρδιές, που συνήθως συνδέουν την Κοίμηση με την θλίψη του θανάτου και του αποχωρισμού.

Αναγνωρίζουμε, βέβαια, πάντα στην μορφή της Παναγιάς μας την πηγή της ανεξάντλητης χαράς, αφού υπήρξε «η της χαράς δεξαμένη το πλήρωμα». Διακόνησε στην χαρμόσυνη σιγή της παρθενικής ψυχής της το μέγα και παράδοξο θαύμα της Θείας Ενανθρώπησης. Γι' αυτό, το «χαίρε» νυχθημερόν Της απευθύνουμε, «χαράς αιτία» Την αποκαλούμε. Εκείνη ικετεύουμε, για να γεμίσει την ζωή μας χαρά. «Χαράς μου την καρδίαν πλήρωσον, Παρθέने», της ψάλλουμε.

Και κάθε γιορτή Της, χαράς είναι απαύγασμα. Στην γέννησή Της πανηγυρίζουμε της «παγκοσμίου χαράς τα προοίμια». Νωρίτερα, στην Σύλληψή Της, η Αγία Άννα φαιδρύνεται, χορεύει, χαίρει, και μαζί της «πάντες οι γηγενείς». Ο Ευαγγελισμός Της σηματοδοτεί την πιο χαρμόσυνη προοπτική για την απελπισμένη ανθρωπότητα. Την δε ημέρα που η Παρθένος «τίκτει τον Υπερούσιον», «πάσα η κτίσις αγάλλεται και χαίρει».

Και σήμερα, στην Κοίμησή Της, παράξενα και θαυμαστά τελούνται. Ενώ κηδεύεται η Παναγία μας, η ψυχή μας γεμίζει αγαλλίαση και προσευχή. Αντί κλαυθμών και θρήνων, το «χαίρε Κεχαριτωμένη» δεσπόζει στην γιορτινή υμνολογία. Πρόκληση, ίσως, για την ανθρώπινη λογική μας, αναμφισβήτητα, όμως, έκφραση αυθεντικού εκκλησιαστικού βιώματος, άνοιγμα του στοχασμού μας σε ορίζοντες ουράνιας μακαριότητας.

Χαίρει και λαμπρύνεται όλο το ανθρώπινο γένος, με αφορμή την θεϊκή δόξα της Παναγιάς μας. Αναλαμβάνεται η Βασίλισσα στην Βασιλεία του Υιού Της. Μεθίσταται στους ουρανούς ο έμψυχος θρόνος του ουρανού. «Την Ζωήν η κύησασα προς Ζωήν μεταβέβηκεν». Πορεύεται η Μητέρα της ζωής προς την Ζωήν, και ο τάφος Της, «κλίμαξ προς ουρανόν» αναδεικνύεται.

Ευφρόσυνα πανηγυρίζουμε και όσοι προστρέξαμε σήμερα και συναχθήκαμε στην χάρη Της. Δεν θρηνούμε τον αποχωρισμό, δεν θλιβόμαστε για την απουσία της Μητέρας του Θεού από κοντά μας. Αντίθετα, βιώνουμε την Κοίμησή Της ως βεβαιότητα της συνεχόμενης αγαπητικής παρουσίας Της στη ζωή μας.

Σκιρτούν οι καρδιές μας, γιατί νοιώθουμε την Παναγία κοντά μας, ως Μάνα,

έτοιμη να συνδράμει στην αδυναμία μας, να μας ενθαρρύνει με την επιείκειά Της, να μας ζεστάνει με την συμπόνοιά Της, να απαλύνει τον πόνο μας με την μητρική Της στοργή. Γευόμαστε την γλυκύτητα της επικοινωνίας μαζί Της, ξεδιπλώνουμε μπροστά Της τις βαθύτερες πτυχές των συναισθημάτων μας, και εμπιστευόμαστε στην χάρη Της κάθε κρυφό μας πόθο και καημό.

Αγάλλονται οι ψυχές μας, γιατί νοιώθουμε την Παναγία κοντά μας, ως μεσίτρια. Μπορεί να σιώπησαν κατά την Κοίμηση τα χοϊκά Της χείλη, δεν παύει, όμως, το αείλαλο πρεσβευτικό Της στόμα να μεσιτεύει για το ανθρώπινο γένος. Και αν έχουν υποσταλεί οι άγιες και θεοδόχες παλάμες Της, δεν κουράζεται ακατάπαυστα να τις προβάλλει δεητικά στον Δεσπότη Υιό Της για την οικουμένη ολόκληρη.

Χαίρει και αισιοδοξεί και αναπτερώνεται ολόκληρη η υπόστασή μας, γιατί νοιώθουμε την Παναγία κοντά μας, ως κραταιά Προστασία, σκέπη, καταφυγή και στήριγμα στο ζοφερό μονοπάτι της μοναχικής, πολλές φορές, πορείας μας. Αν έκλεισαν τα σεπτά μάτια Της κατά την Κοίμησή Της, οι νοεροί οφθαλμοί Της δεν βασιλεύουν ποτέ· και έτσι, δεν παύει να επιβλέπει εν ευμενεία ανύστακτα «επί την χαλεπήν μας κάκωσιν». Δεν παύει να γιατρεύει, να θαυματουργεί, να αποδεικνύει ηγεμονικά ότι «εν τη Κοιμήσει Της ου κατέλιπε τον κόσμον».

Σήμερα, που η Εκκλησία μας προπέμπει με κατάνυξη το εγκαλλώπισμα της οικουμένης, την Δέσποινα του κόσμου προς τα «άνω βασίλεια», με δέος αποζητούμε, σε τούτη την ουράνια ανάβαση να συμμετάσχουμε, να βιώσουμε το μυστήριο, να μεταλάβουμε άπληστα την εόρτια ευδοκία. Έχουμε, άλλωστε, ιδιαίτερα στις ημέρες μας, ανάγκη για μία ανάσα χαράς και ελπίδας, για λίγο ουρανό στην πεζή μας καθημερινότητα. Γι' αυτό, σε Εκείνη καταφεύγουμε, την όντως γέφυρα, «την μετάγουσαν τους εκ γης προς ουρανόν».

Με την οικειότητα, που Της έχουμε ως μάνα μας, με την αδιάψευστη ελπίδα, που μας παρέχει ως μεσίτριά μας, με την αυτοπεποίθηση της κραταιάς προστασίας Της στη ζωή μας, Της απευθυνόμαστε αυθόρμητα και Την ικετεύουμε:

Παναγία Μητέρα μας, Κεχαριτωμένη Θεοτόκε, σκύψε από τα ουράνια δώματά Σου, και σκέπασε με την χάρη Σου τις φτωχές μας καρδιές. Κάνε μας κοινωνούς της δικής Σου άληκτης και ουράνιας χαράς. Χαρίτωνε τον λογισμό και τις πράξεις μας. Σκόρπισε τα σκοτάδια της ψυχής μας με το φως της παρουσίας Σου. Αρκεί μία ακτίνα από το λαμπύρισμα της στοργής Σου, για να ξαστερώσει ο ουρανός της ψυχής μας, όταν «τα νέφη των λυπηρών» μας πολιορκούν. Αρκεί η χαρμόσυνη βεβαιότητα ότι «εν τη Κοιμήσει Σου ου κατέλιπες τον κόσμον», για να αναθαρρήσει η ψυχή μας. «Τείνον το ους Σου Αγνή», και άκουσε το μήλημά μας, όπως κάθε μάνα αφουγκράζεται τα ψελλίσματα του παιδιού της. Κράτησε το

αδύναμο χέρι μας. Σου το απλώνουμε σαν τα μικρά παιδιά, για να ασφαλιστούμε και να απολησμονηθούμε «υπό την Σην ευσπλαγχνίαν», για να αποθέσουμε στα δυνατά Σου χέρια τις μέριμνες και τα βάσανά μας. «Σκέπη γενού ημίν και προστασία και αντίληψις και κάυχημα». Ανάβλυσε στις ψυχές μας «της ευεργεσίας τον πλούτον». «Χαράς μας την καρδίαν πλήρωσον, Παρθένε, η της χαράς δεξαμένη το πλήρωμα». Αμήν.

Μετά θερμών πατρικών ευχών και της εν Κυρίω αγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ